

prilega Novin.

Cena številki 1 Dinar.

Leto XXVII.

8. februara 1931.

Številka 2.

MARIJIN LIST

MARIJIN LIST

NEVTEPENO POPRIJETA DEVICA MARIJA. — Pobožen mesečen list.

Vrejúje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti: Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Slovenska Krajina. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja leta 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi pobožen slovenski list Slovincem Slovenske Krajine do rok dani.

Cena Marijinoga lista je : I. v državi na skupni naslov 10 Din. i 2 Din. poštnine za kalendar, skupno 12 Din. na leto. Na skupni naslov more hoditi najmenje 10 komadov. Za teh 12 Din. dobijo naročniki Marijin list i kalendar Srca Jezušovoga z prilogov „Priprava na srečno smrt“ Naročnina se mora poslati do konca januara v celoti naprej ali mesečno naprej. Jako veliko dobroto nam pa skažejo naročniki, če plačajo naprej keliko le morejo. Smejo pa naročnino plačivati na mesece, to je vsaki mesec naprej en dinar.

Na posamezni naslov je cena Marijinoga lista v državi 15 Din. na leto. Za to naročnino dobijo naročniki z Marijinim listom kalendar Srca Jezušovoga i prilogo „Priprava na srečno smrt“ poštnine prosto. Plačati se mora do konca januara cela naročnina, ali pa mesečno 1 Din. 25 p. naprej.

II. Za vse države Evrope 25 Din. na leto. Za to ceno dobijo naročniki z Marijinim listom kalendar Srca Jezušovoga i prilogo „Priprava na srečno smrt“ poštnine prosto. Plačati se pa mora Marijin list do konca januara ali mesečno naprej po dva dinara, zadnji mesec tri dinare.

Cena Marijinoga lista za države Evrope z Novinami vred je 100 Din. na leto. Naročnina se more do konca januara naprej plačati ali pa 8-50 Din. vsaki mesec naprej. Kalendar i priloga sta brezplačna i poštnine prosta.

III. Za države zvün Evrope, kak v Ameriko, Australijo itd. je naročnina na leto 40 D. Za to ceno dobijo naročniki Marijinoga lista tudi kalendar Srca Jezušovoga i prilogo „Priprava na srečno smrt“ poštnine prosto. Ta naročnina se mora do konca januara naprej plačati. Ki ma z Marijinim listom naročene tudi Novine, plača za oboje na leto dva dolara ali 112 Din. v državaj zvün Evrope. Ta naročnina se mora do konca januara naprej plačati. Kalendar i priloga sta brezplačna i poštnine prosta.

Za naročnike M. Lista se služi letno več jezer sv. meš v Linzi v „Seraphinskom društvu“ i vsaki tjeđen edna sv. meša doma. Te sv. meše se služijo za žive i pokojne naročnike i za vse njihove namene.

V vredništvu M Lista v Črensovcih se dobijo kupiti: 1. Življenje sv. Martina püšpeka za 1 Din 75 par; 2. Življenje sv. Jezúšekove Trezike po 5 Din; 3. skrivnosti sv. rožnoga venca po 2 Din 50 par 15 falatov i 4. knižica: „Priprava za srečno smrt“ 2-50 Din.

Dari.

Dari na „Dom sv. Frančiška v Črensovcih leta 1930. v Dinaraj. Občina Žižki. Nabiratela Stanko Ivan i Cigan Matjaš. Žalig Ivan 10, Zelko Štefan 4, Prša Štefan 10, Vuk Matjaš 10, Vuk Jožef 1, Vuk Kalman 4, Prša Janoš 20, Žerdin Treza 10, Žerdin Kazimer 10, Žerdin Vince 10, Prša Ivan 130, Škafar Ivan 5, Žerdin Martin 130, Sobočan Ivan 20, Virag Kata 6, Čurič Jožef 4, Horvat Anton 650, Tibaot Jožef 100, Špilak Bara 3, Škafar Matjaš 9, Škafar Jožef 5, Kralj Martin 30, Cigan Jožef 10, Sobočan Matjaš 100, Tibaot Martin 20, Ŭtroša Treza 4, Baligač Roza, 12. Stanko Marija 20, Stanko Ivan 4, Stanko Kelemen 4, Fratar Marija 20, Fratar Štefan 4, Cigan Matjaš 20, Žižek Kata 20, Prša Jožef 20, Stanko Ana 10, Kralj Ana 10, Hanč Martin 10, Gjõrek Jožef 4, Hozjan Roza 15, Horvat Treza 20, Recek Štefan 15, Jerebic Franc 10, Hozjan Ivan 4, Ciglar Štefan 4, Čurič Treza 130, Horvat Štefan 25, Žalig Jožef 7-50, Horvat Peter 20, Prša Kata 10, Taljan Ana 4, Bombrek Verona 10, Horvat Ivan 20, Horvat

Martin 3, Koštric Treza 20, Kolenko Štefan 10, Horvat Matjaš 5, Škerget Anton 15, Kramar Martin 125, Kozlar Treza 4, Vučko Ivan 10, Prša Ivan 4, Horvat Štefan 4, Horvat Matjaš 4. — *Občina G. Bistrica. Nabiratela Jakšič Ivan i Horvat Štefan.* Marič Štefan 1, Škafar Ivan 2, Herman Ivan 5, Vučko Ferdinand 10, Vučko Martin 10, Vučko Magda 5, Borovič Juri 5, Tkalec Jožef i Marija 10, Gerič Štefan 10, Ciglar Ivan 8, Vučko Martin 14, Finfonja Ignac 4, Vučko Marija 10, Kolenko Martin 10, Tkalec Štefan 8, Kolenko Marija 10, Vučko Matjaš 12, Vučko Jožef 5, Balažic Martin 4, Balažic Ana 2, Špiclin Matjaš 2, Jakšič Ivan 10, Smodiš Martin 10, Vučko Štefan 10, Vajda Ivan 4, Lebar Martin 2'50, Vučko Ivan 2, Balažic Rufina 10, Tratnjek Štefan i žena 130, Jakšič Janoš i žena 10, Jakšič Pavel i žena 5, Jakšič Mariča 4, Balažič Mihal i žena 10, Balažic Ana 2, Čizmazia Ivan 4, Čizmazia Verona 5, Gerič Treza 10, Balažic Martin 20, Jakšič Verona 10, Vučko Vika 4, Balažic Štefan 4, Ritlop Janoš 5, Ritlop Ana 4, Kohek Orša 4, Vinčec Martin 2, Hozjan Ivan 10, Kustec Jožef 4, Lebar Roza 5, Spiclin Roza 10, Ritlop Jožef 10, Jakšič Matjaš i žena 100, Vučko Rudolf 5, Vučko Pavel 2'50, Hozjan Martin 10, Kuzma Ivan i žena 16, Ritlop Ana 5, Ščerbič Štefan 5, Kelenc Jožef 2, Kelenc Ana 10, Zakoječ Štefan 10, Cigan Kata 40, Balažic Donat 10, Ritlop Martin 2, Törnär Martin 10, Törnär Ana 5, Žižek Jožef 2, Vučko Štefan i žena 50, Klajderman Kata 2, Vučko Štefan 5, Graj Martin i žena 10, Balažic Orša 10, Kohek Kata 10, Hozjan Ivan 10, Franko Geza 10, Kocet Andraš 4, Franc Jožef 4, Terninovec Ivan 4, Bohnec Bara 10, Tkalec Ana 5, Spiclin Ivan 5, Vinčec Marija 5, Krajčič Lajoš 13, Večko Andraš zdaj v Ljubljani 20, Ūtroša Bara 6'50, Kociper Marija 5, Kobilec Mihal 3, Vučko Anton 2, Trajbar Treza 1, Koštric Jožef mizar 20, Kreslin Ignac 10, Balažic Jožef zdaj v Ljutomeri 2. — *Občina Gomilica. Nabirateo Ferenčak Jožef.* N. N. 50 par, Kolenc Štefan 10, Držina Kolencova 18, Markoja Štefan 2, N. N. 50 par, Knaus Geta 2, Marša Štefan 3, Sobočan Štefan 2, Sobočan Ana 3, Gerič Marko 5, Gjörköš Matija 1'25, Dominko Ivan 25, Tratnjek Ivan 10, Litrop Janez 10, Zver Janoš 10, Horvat Katarina za zdravje betežne matere 10, Rajtar Matija 10, na krstitji pri Šömen Andraši nabrano 16, Kolmanič Julia 1, Gjörköš Ana 28, Tkalec Katarina 3, Pücko Ana 1, Sobočan Ana 3, Horvat Štefan 3, Gjuran Marko 2, Sobočan Jožef 3, Matjašec Peter 15, Dominko Jožef 5, Zver Štefan 5, Bohnec Janoš 18, Kovač Ivan 13, Jerebic Franc 2, Markoja Bara 3, Vitez Franc 10, Gjörköš Mihael 100, Kovač Verona 20, Žalik Franc 1, Sobočan Katarina 10, Balažic Franc 10, Matjašec Ivan 60, Hozjan Alojz 5, Lebar Katarina 3'25, Jerebic Marija 13, Bohnec Štefan 1, N. N. 10, Draškovič Verona 4, Balažič Jožef 7'50, Skledar Verona 10, N. N. 50 par, Horvat Ana 2. — *Občina Črensovci. Nabiratelice Čurič Aga i Cigan Veronika.* Žunič Ana 1, Kustec Aga 1, Horvat Štefan 2, Kolenko Štefan 5, Lutar Martin 5, Halas Franca 15, Ritlop Ana 5, Rous Matjaš 12, Kustec Treza 5, Tibaut Treza 5, Hozjan Kristina 100, Šömen Jožef 2, Žalig Matjaš 15, Ūtroša Mihal 14, Ūtroša Kata 10, Vučko Ivan 10, Raduha Verona 20, Joško Klepec 10, Kocet Ivan 20, Šebjanič Jožef 2'50, Horvat Štefan 20, Čurič Ivan 10, Škergit Lujza 15, Hozjan Ana 2, Cigan Evfemija 20, Zver Kata 30, Ros Matjaš 15, Horvat Štefan 10, Ritos Peter 130, Hozjan Ana 5, Peterec Treza 10, Šebjan Andrej 5, Törnär Matjaš 10, Gollnar Lovrenc 15, Lutar Štefan 60, Virag Treza 100, Cigan Jožef 200, Kramar Ivan 100, Kolenko Peter 20, Hozjan Marko 15, Koštric Marija 5, Virag Daniel 5. — *Občina G. Bistrica. Nabiratela H. S. Ignac i Žižek Mar-*

tin. Gabor Ignac 10, Gjorek Matjaš 40, Ciglar Ivan 20, Šömen Jožef 10, Šömen Franc 10, Zavec Ana 10, Plej Bara 10, Zavec Andraš 10, Gjorek Matjaš 10, Kustec Ivan 20, Ütroša Treza roj. Hozjan 10, Skledar Veruna roj. Horvat 10, Raj Jožef 10, Raj Marija roj. Žižek 10, Zelko Ignac 10, Ifko Jožef 10, Ifko Štefan 20, Žižek Martin 10, Kreslin Aga roj. Zadravec 20, Roj Štefan 10, Rajtar Jožef 10, Lebar Jožef 10, Vučko Ivan 20, Ifko Ignac 10, Magdič Franc 5, Vučko Štefan 25, Magdič Matjaš 10, Magdič Ignac 20, Balažic Dani 10, Balažic Jožef 10, Tkalec Ivan 10, Tkalec Jožef 10, Tkalec Marija 20, Zadravec Orša 4, Tkalec Matjaš 20, Vučko Andraš 10, Glavač Ivan 10, Cigan Jožef 10, Cigan Ana roj. Žižek 10, Horvat S. Ignac mlajši 10, Horvat S. Ignac starejši 40, Horvat Kata 20, Horvat Ivan 20, Rebrica Jožef 10, Kolarič Ivan 10, Kolarič Roz'na roj. Kustec 10, Gjorek Štefan 20, Gjorek Roza roj. Žižek 20, Prša Ivan 5, Vučko Ivan 10, Kelenc Štefan 20, Dunko Štefan 20, Gabor Veruna roj. Dunko 10, Kohek Marija roj. Kustec 10, Kustec Štefan 20, Krampač Štefan 20, Kustec Roza roj. Krampač 10, Krampač Marija roj. Kohek 10, Gjura Ivan 5, Kelenc Jožef 10, Graj Andraš 5, Vučko Martin 10, Černjavič Lina 5, Küzma Ivan 4, Vučko Regina roj. Lebar 10, Žabota Jožef 10, Škafar Marija roj. Glavač v zahvalo ka je stvar ostala 10, Balažic Ivan 10, Nedelko Vinci 14, Ifko Anton 20 Din.

Vsi ti dari so skupno bili izročeni i objavljeni. Zdaj pa posamezne darovnike objavljamo. Oča sirot povrni vsem obilno. ODBOR.

Ločeni zakoni na Čehoslovaškom.

L. 1929. je bilo v čehoslovaškoj državi 10.278 ločenih zakonov. Tak je 8200 dece oropanih mirnoga družinskoga življenja. Število te dece je pa še jako malo v primeri s številom ločenih zakonov. Zakaj? 2416 razzdanih družin je bilo brez dece, 1021 jih je pa melo samo edno dete. Najbole gosta razzdavanja so pri delavcih, trgovcih i uradnikih v velikih mestih. Vseh ločenih družin v državi šteje na 100.000. Ne čüda, če je tam država pred 12. leti izdala zakon, ki čuva ločene družine.

Jezušov žalosten obraz.

Zadnje božične svetke se je Kanfanari v Istri, štera spada pod Italijo, spremenila sveta hoštija v monštranci i vido se je tužen Jezušov obraz, kak je krv znojio. Prikazenje je trpelo frtao vüre. Hoštija je shranjena i sveta Cerkev celo delo preiskava, da pove svoje mišljenje od prikazni.

VSEBINA :

Jezušek povej nam, ka ti je dala mamika?	" 1	Kratke misli, ki daleč segajo.	" 8
Sveti Benedikt apat v Aniani.	" 3	Prvi ples.	" 9
Mladenec i mladenka nekaj vama pravi Bl. D. Marija poslušajta ka!	" 3	Od „Doma sv. Frančiška“	" 13
Jezušek svojoj mamiki.	" 5	„Takši so vsi“	" 14
Liturgični prostori.	" 5	Pas tretjerednikov.	" 14
		Cerkveni glasi.	" 15

DEVICA MARIJA ČUVAJ ME!

Jezušek povej nam, ka ti je dala mamika?

Jezušek: Dala mi je telo. Moje bože telo, želenje vsake dobre duše je dar moje mamike. Od nje se je poprijelo po nevidnoj milošči svetoga Dúha i od nje se je rodilo v Bethlehemi. Moje božansko telo, pred šterim milijoni i milijoni klečijo i je molijo den i noč na zemli, mi je ona dala. Tisto telo, štero da večno življenje človeki, je mamikin dar. Večno

istinski je navuk, ki ga čteš moje dete v evangeliium svetoga Janoša od mojega tela. Verski navuk se tú glasi od mojega tela. Poslušaj ga: „Jaz sem krúh življenja. Vaši očevje so jeli v pústini mano i so vmrli. To je krúh, ki prlhaja z nebes, da što od njega je, ne vmerje. Jaz sem živi krúh, ki sem prišeo z nebes. Če što je od toga krúha, bo živo vekomaj. Krúh pa, ki ga bom jez dao, je moje telo za življenje sveta“. Vidiš draga dušica, tak se glasi verski navuk od mojega tela. Večno življenje ti dava moje telo. Telo, ki mi je je dala mamika, sem združo s svojim božanstvom, zato je večno življenje tistoga, ki je to moje telo. Pa ka ne bi što mislo, ka je to samo tanač, svet, ne pa zapoved, sem pod zgúbov zveličajoče milošče ostro zapovedao to vervati: „Zalstino, zalstino vam velim, če ne bodete jeli tela Sina človečega, ne te mali življenja v sobi“. Pa niti na sodnji den ne obúdim tistoga na veselo večno življenje, nego ga pústim v smrti greha i večnoga trpljenja ki nede jo mojega tela, darú moje mamike. Samo poslušaj moje detece verski navuk, ki se glasi: „Moje telo je zalstino jestvina . . . Ki je moje telo, ostane v meni i jaz v njem . . . Ki je moje telo ma večno življenje i jaz ga obúdim na slednji den . . . Ki je te krúh, bo živo vekomaj“. (Jan. 6. 48. 58.)

Dušica moja, vidiš to telo, štero prebiva v Oltarskom svestvi i hrani na večni žitek vsako dušo, ki je dobre vole i se šče zveličati, mi je dala mamika. Vsi svetniki, ki so dospeli na veliko stopnjo svetosti, so dospeli samo po vživanji tela mojega, štero sem dobo od mamike Marije. To telo je krúh angelski, po šterom človek postane angeo. To telo je v angela spremene-

nilo sv. Alojzija, sv. Brerchmans Janoša, sv. Stanislava, sv. Agneško i neštete sto i stojezere drugih. To telo je okrepilo Tarzicija, Vida i vse druge sto i stojezere svetih mantrnikov, ka so mogli življenje dati za mene. To telo je okrepilo sveto Trezo i malo Treziko pa vnoge misijonare, ka so teliko trpljenja mogli na sebe vzeti za mojo sveto Matercerkev. Od mamike Marije dano telo je to vse vršilo.

Zarazmi ždaj moja dušica, keliko škodijo božoj diki i svojemi zveličanji tisti nesrečniki, ki ne poštujejo moje matere? Jaz večni Bog sem jo tak poštuval, da sem telo svoje, svoje bože telo, svoje, večno zveličanje deljuče telo samo od mamike, samo od Marije vzeo. Nesrečni krivoverci pa ščejo njeno čast vničiti rekši ka če se ona časti, te se jaz ne počastim. Nesrečni zapelanci ne premislijo, ka tisto, ka Bog dela je jedino pravo. Jaz Bog sem pa tak počastio mojo mamiko Marijo, ka je niedno človeče bitje niti ne more tak, ka sem tisto telo, brez šteroga se nišče ne more zveličati, od nje vzeo i samo od nje. Tak poštujem jaz mojo mamiko.

Zato moja draga dušica, če ti ščeš kak i moreš biti meni zahvalna za to, ka sem ti telikokrat že dao svoje telo, ka si je mogla k sebi prijeti i žnjim se nahraniti za večno življenje, te moreš ti tudi tak delati, kak sem jaz delao i kak je delala moja mamika. Jaz sem telo svoje od nje vzeo. Ti tudi od nje prosimo moje telo. Ona naj te okrepi, naj ti posodi svojo dušo pred sv. prečiščavanjom, ka boš znala vredno se pripraviti i vredno se tudi zahvaliti za največši dar sveta, za bože sveto telo. Pa delaj tudi tak, kak je delala Marija, moja mamika. Ona mi je drage vole dala telo. Privolila je v vso trpljenje, naj mi samo more volo spuniti. O sirotika, keliko je mogla pretrpeti z tem, ka mi je dala zveličitelso telo. Postati je mogla mati sedmere žalosti. Tudi ti mi daj telo i to te i tak, kak te jaz prosim. Moje telo postane iz hoštije. Daj mi te hoštije. Davaj dar na cerkev, ka de se mogla kupiti pšenica i ž nje napraviti mela za mojega tela kruh. Če dušica rada hodiš k prečiščavanji, te tudi rada daruj za cerkvene potreboče. Z tem mi daš obrvim telo. Ob drugim mi je pa daš, če svoje telo trapiš, se zatajuješ za Matercerkev. Maticerkev je najmre moje mistično, duhovno telo. Kem bole se zatajiš, tem bole se povekšava moje telo, to je tem več duš se povrne i pride do spoznanja pravice i večnoga življenja. Neveš ka mi je po zgledi moje mamike sveta Terezija duhovno telo sveto Matercerkev z 50 jezeri dušami povekšala, ar je z svojim zatajivanjom telikim poganom spravila miloščo svetoga krsta? Delaj tudi ti tak, draga dušica! Tvoj spovednik ti bodo drage vole dovolili i nalagali zatajivanje. Ti je pa le primi z obema rokama i stisni k sebi. Kda tak včiniš, kda se tak odločiš na zatajivanje, za povekšanje mojega duhovnoga

tela, svete Matercerkve, te draga dušica ti varješ mene, kak me je moja mamika. Vidiš kak velika čast je skrbeti naj jaz telo dobim?

Dušica:

Jezušek moj, naj sem vsikdar tvoji! Za tebe naj gori i zgori moje telo, ka dosta, predosta jakosti dobi moja duša i dosta, predosta blodnih duš dobiš ti i je zveličaš. O Jezušek, tvoje sveto telo molim i ljubim nad vsel! Hoštije pa nikdar ne smejo sfaliti, Jezušek more vsikdar v oltari biti, teliko bom gledao.

Sveti Benedikt apat v Aniani.

Vmro 11. febr. 821 leta v Kornelimünsteri. Sveti se 11. februara.

V velikoj časti je bio pred casarom. Vsaki je znao to. Nišče neje bio tak dober do siromakov i trpečih kak on. Nišče neje znao casara tak malo prositi za te kak on. Zato se je celi svet na njega obračao. Naj ne bi nikaj pozabo, je vse prošnje, male i velike žalosti napisao na mala cedelce. Gda je pa te pravi čas prišo, je predložo te prošnje casari na rešitev. Pa zgodilo se je, da je casar Ludvik šo nasproti svojemi svetomi prijateli i brez pitanja njemi je bašlao po žepaj i rokavaj več gubaste obleke i je vzeo naprej pa prečteo vse cedilce. I neje bilo prošnje, štere veliki vladar ne bi bio spuno.

Takši ugled je vživao Benedikt apat pri svojem gospodi i casari v Acheni. Pa bi dnes bio menje vreden pred kralom nebe i zemle? Bi bio on pri dobrom Bogi zdaj trdoga srca, ki je v življenji tak dobrotiven bio? Zato pa z vüpanjom ponavljajmo molitev svete Matercerkve, štero moli na njegov god i se glasi: „Prosimo te o Gospod, naj nas priprošnja svetoga Benedikta apata pri tebi zagovori, da bomo po njegovoj očinskoj obrambi tisto dosegno, ka po lastnom zaslužnji ne moremo. Po Kristuši, našem Gospodi. Amen.

Mladenec i mladenka nekaj vama pravi Bl. Dev. Marija, poslušajta ka!

Marija:

Draga moja deca. Zadnjič sem vam obečala, da vam naznanim, kak naj ste pobožni i delavni dečki i dekle. Pobožnost mladine takša more biti kak je bila moja. Gledaj draga mladina, jaz sem etak bila pobožna. 1. Svoje vsakdencešnje molitve nikdar nesam opüstila. 2. Ne je bilo tak velike nesreče nad menov i ne je bilo tak velikoga veselja v mojem srci, ka jaz ne bi svoje molitvi redno opravila. Ne me je nevola potrla i ne me je čast zvisila, ka bi se bila z svojega dobrog Boga spozabila. Ne je bila tak velika gospoda pri meni i neje bilo tak odurnih grešnikov, ka bi jaz za-

volo njih ne vüpala svojega Boga moliti. Kralovje so me obiskali, kda so prišli mojega Jezušeka molit i obdarüvat z kadilom, mirhov i zlatom. Jaz sem prva pred njimi pred Njega pokleknola i njim pokazala kak Bog moli. Gda so hüdobni na križi visečega mojega božega Sina prekli- njali, jaz sem tam stala i ga molila. I molila bi ga, čeravno bi mi trbeto vmetri za svojo vero.

Drago moje dete, delaš ti tüdi tak? Gda prideš med drugoverce, jel si te tüdi takše kak doma pod očinske hiše strehov? Jeli se ne sramüješ mojega Jezüsa? Hodiš po sveti i slüžiš si krüh. Dobro, to neje nikaj sla- slaboga. Tüdi jaz sem šla po sveti, šla v drugo, v tüjo državo, v Egipt i tam sem si slüžila krüh. Ali čeravno je te orsag bio poganski i sovražo vero pravoga Boga, jaz za to nesam marala, nego sem tak verno spunja- vala svoje verske dužnosti, kak doma v tihom Nazareti. Tak moreš tüdi ti, detece, v Ameriki, v Canadi, v Franciji, v Nemčiji i povsod. Vidiš, dra- go dete, kak si ti nesmileno do samoga sebe, kda ti maš priliko Bogi slüžiti po nedelaj i svetkaj pa li neščeš! Zakaj se pogajaš tak, zakaj pod- pišeš takšo pogodbo, ka odaš za par dinarčkov svoje düše zveličanje? Kak nespametno si ti drago moje dete, kda se daš zapelati, kda ne za sebe, nego za kakšega lehkohranca, ki nema nikšega posla s tebov, se mučiš noč i den i mojega Jezüsa den, nedelo oskrunjavaš! Drugi se bo- gati na račun tvoje nesreče i to zato, ka ti tak šče, ka ti takšo pogodbo podpišeš. Te misliš, ka dobijo delavce, če te vsi odločni i povete, ka po nedelaj i svetkaj nete delali? Zato bodi pametno, moje drago dete, i ne podpiši nikdar pogodbe za delo na škodo tvojega düšnoga zveličanja. Vsega obsojenja vredno bi pa bilo ti, moje dete, če bi ti bilo dovoljeno hoditi po nedelaj i svetkaj k meši pa ti ne bi štelo. To bi teliko pomeni- lo, ka ti sovražiš mojega Jezüsa, ki v Oltarskom svestvi prebiva i te čaka k sebi, da se njemi zahvališ, ka te je celi tjedn blagoslavlaö pri deli. De tvoja hvala ta grozna odürnost, ka boš se raj stepalo okoli hüdogo düha, kak se zahvalilo mejemi božemi Sini, od koga maš vse dobrote? Nesreč- no dete moje, pomisli, ka de te sodo moj Sin po tom, kak si njemi slüžilo.

Pobožnost, štero drago moje dete moraš kazati vsepovsod je ta: 1. van- ki den opravi, kde koli si, svoje navadne vsakdnešnje molitve, i 2. nedno nedelo i svetek ne zamüdi sveto meše.

(Dale).

Lepi zgled.

V nekšo gostilno na jüžnom Tirolskom je rad hodo mladi Italijan. Iz guča je gostilničarka spoznala, da je 24 let star i da še ne bio kršče- ni. Od vere je nikaj he šteo čüti. Odločna žena njemi pa ednok pove v obraz: „Gospod, če ščete biti srečni, morate vervati, ovak ste zgübleni!“ Kristuš je pravo: „Što ne verje, bo pogübleni.“ Ponüdila se njemi je, da ga vpela v krščansko vero. Vzela je katekizem i ga včila verske istine, kak dete, ki še v šolo hodi. To delo je tak goreče opravljala, da je mož po šestih tjednih včenja proso za sv. krst. Sprijao ga je na sam Vüzem. Gostilničarka njemi je bila botra. Istoga dneva je sprijao tüdi sv. obhajilo. To je bio za gosta gotovo najlepši den, ki jih je gda preživo.

Ježušek svojoj mamiki.

Oj mamika moja,
Ti sama miloba,
Ti sama dobrota,
Ti sama sladkoča,
Za sineka si!
Mi tvoje oko
Zvezdnato nebo!
Sunce ki sveti,
M' greva na sveti,
Za tvoje srce
Kda se mi odpre!

Gda sinha zoveš,
Mi nebo odpreš...
Pozabim na njo
Gda spevat začno
Ti vūsta sladko,
M' kūšūjo glavo...
Oj mamika moja,
Ti sama miloba,
Ti sama dobrota,
Ti sama sladkoča
Za vsakoga si!

SRČEN.

Liturgični prostori.

Liturgični ali sveti prostori so oni, ki so določeni zato, da se v njih vršijo sveta opravila, s šterimi častimo Boga. Takši prostori so cerkev, kapele i pokopališča. Prle kak se rabijo ti prostori, morejo biti posvečeni ali blagoslovljeni.

Nakratko si bomo poglednoli, kak so ti sveti prostori nastanoli v starih krščanskih casih i kakši pomen majo zdaj.

Najprle cerkev.

Prvi krščaniki so ne meli cerkve. Zato so se k božoj službi zbirali v navadnih, bole prostornih hišah. Tam je dūhovnik na navadnih lesenih stolaj opravlaō daritev sv. meše. Se razmi, da tūdi sv. meša te še ne me-la to obliko, kak jo ma dnesden.

Gda ravno so začnoli kristjani zidati cerkve, nevemo natenkōma. Go-tovo je, da so tristo let po Kristuši že zidali velke cerkve. Svedok za to nam je cerkveni zgodovinar Euzebij († 340), ki pravi, da jih je poganski ca-sar Dioklecijan dao porūšiti do tal, gda je preganjao kristjane.

Zdaj navadno zidamo cerkev tak, da ma velki oltar na vzhodnoj stra-ni, velke dveri pa na zapadnoj. To ma svoj pomen. Na vzhodnoj strani vzhaja sunce, ki nam davle svotloščo i toploto, na vzhodi je pred 1931. leti zišlo drūgo Sunce, ki je posvetilo v tmico, v šteroj je hodilo skoro vse človečanstvo i nam pokazalo svetlo pot, po šteroj lahko dosegemo svoj cil.

Če pridemo skoz velke dveri v cerkev vidimo na drūgom konci velki oltar, v šterom navadno prebivle to Sunce, ki je vretina vsega dūševnoga življenja, kak je zemelsko sunce vretina vsega zemelskoga življenja.

Pri sv. meši se za evangelij prenese mešna kniga na levo stran. Tūdi to ma svoj pomen. Kak se od jūga razširja svetlost proti tmičnomi, mrač-

nomi sevir, tak se tudi boža reč razširja med mračne narode — pogane s svojov toplotov mehča trda, zmrznjena srca.

Ar je cerkev kraj daritve, mora meti dva prostora: prostor za mešnika, ki daruje i prostor za verno lüstvo, ki je navzoče gri daritvi. Oba prostora sta ločeniva po pregraji (gatre). Prvi prostor se zove z latinsko rečjov presbiterij, svetišče. Drugi prostor, namenjen vernomi lüstvi, se pimenüje ladja, ki je vekša kak presbiterij. Cerkev lahko ma tudi več ladij.

Že v najstarejših časaj so meli v cerkvi možje, žene, dečki, dekle i deca svoj prostor. Kleriki so skrbeli za red i dostojnost v cerkvi.

Türmov v začetki ne bilo pri cerkvi. Začnoli so jih zidati v 5. stoletji i to na samom, ločeno od cerkve.

To bi bila hiša boža sama. Zdaj si oglejmo malo še njeno „pohišstvo“.

1. Oltar. Z rečjov oltar navadno mislimo pravi oltar pa še vse podobne, ki so okoli oltara. Pravzaprav je pa oltar samo tisti del, ki je podoben podugovatomi stoli, na šterom mešnik daruje sv. mešo.

Prvi oltar, pri šterom je Kristuš nastavo najsvetejšo daritev, je bio navadni podugovati sto, okoli šteroga so bili zbrani apoštolje pri zadnji večerji. Takše oltare so meli duga leta, ar so tudi sv. mešo opravljali v navadnih hišah, kak sem že omeno.

Samo te, gda so začnoli zidati cerkve, so postavljali oltare v takšoj obliki, kak jih mamno dnesden. V prvih časih je bio v vsakšoj cerkvi samo eden oltar. Cerkev so tak postavili, da je prišeo oltar nad grob kakšega mantrnika. A grobov mantrnikov je ne bilo vsešiom, gde so zidali cerkve. Zato je prišlo v navado, da so devali ostanke mantrnikov v oltar i tak še dnesden morajo biti v vsakšem ostanki kakšega mantrnika. Vsakšji oltar mora biti posvečeni.

2. Tabernakelj je omarica nad oltarom, v šteroj se shranjüvle Najsvetejše. Drüge reči se ne smejo notri devati. V prvih časaj krščanstva so krščeniki Najsvetejše nosili s sebov na dom. Ne vemo, če so ga čuvali tudi na svetih, liturgičnih hrajih. Sledkar, gda so že meli cerkve, so v steni na levoy ali na desnoj strani oltara napravili okenčke za Najsvetejše. (Glejte te okenček v Martjancih. Vr.) Tak je ostalo duga stoletja. Komaj v 16. stoletji je prišlo v navado, da so tabernakelj postavljali na sredino oltara. Zdaj pa sploj indri ne sme biti.

Ar je tabernakelj bože prebivališče, mora biti dostojen i kak najbolje čisti. Stene odznotra morajo biti prevlečene z belov svilov ali pa pozlačene.

3. Krstni kamen. Apoštolje so krstili v vsakšem kraji, gde je bila voda. Od 4. stoletja naprej so pa začnoli zidati poleg püšpekoyih cerkev okrogelä ali štirivoglate zidine, v šterih je bila na sredini velika jama. V to jamo je pritekala čista voda iz kakšega stüdenca. Po stopnicah se prišlo do vode. V tom časi so krstili samo v toj vodi poleg püšpekoyih cerkev i to samo dvakrat na leto: na vüzemsko i risalsko soboto. Od 13. stoletja naprej so pa začnoli krstiti večkrat na leto i ne samo v püšpekoyih cerkvaj, nego tudi v drüghih. Zato so v cerkvaj postavljali takše krstne kamne, kak jih še zdaj mamno.

Zvünešnja oblika krstnoga kamna mora biti lepa. Posoda, v šteroj je krstna voda, mora biti sklesana iz trdoga gostoga kamna ali pa bakrena i odznotra pocinana.

4. Predganica. V starih časaj so predgali naprej pred oltarom. Meli so pri gatraj takzvani ambon, na šteroga je predgar stopo, da so ga lahko vsi vidili i čüli. Z ambona sta predgala slavniva govornika sv. Janoš Zla-

lovštini i sv. Avguština. V 13. stoletju so pa prenesli predganico iz presbiterija v ladjo, da bi ljudje ležej razmili predgara.

Postavljena je predganica navadno na evangelskoj strani. Streha nad njov je zato, da se govornikov glas bole ojači, ar se tam odbija. Na toj strehi je viditi goloba, ki je podoba sv. Dūha, šteri pomaga predgari bo-žo reč prav glasiti.

5. **Spovednico** v zdajšnji obliki so začnoli delati komaj v 17. stoletju. Prle je spovednik sedo na navadnom stolci, ki je bio postavljeni blūzi oltara, ali pa na takšem mesti, da se je od tam vidilo k oltari. Spovednik je med odvezov morao položiti roke na spokornika, ki je klečao pred njim i že zato so ne mogli meti takše spovednice, kak jih zdaj mamo.

6 **Orgole** v denešnji obliki so sad dugoga razvoja. V cerkvi so jih začnoli nūcati v 7. stoletju. Se razmi, da so bile v začetki neopačne, še jako nepopolne. Najprle so jih postavljali v presbiteriji. Sledkar so zidali za nje poseben kor, kak dnesden.

Orgole majo te namen, da se z njimi podigne slovesnost pri svetih opravilaj. Slūžijo tak tūdi v vekšo čast božo. Zato se na njih ne sme igrati nikaj posvetnoga, nikaj poskočnoga, ka bi vernike raztreslo. Poleg orgol se ne sme nūcati v cerkvi niedna druga šker za igro, zvūn gosli ali flaute i to samo ob slovesnejših prilikaj z dovoljenjom višje cerkvene oblasti.

7. **Zvonovje.** V cerkvi so vpelali zvone v 6. stoletju i to samo ednoga v vsakoj cerkvi. Nj-hov namen je bio zvati vernike v cerkev i jim davati znamenje za začetek bože slūžbe. V 12. stoletju so že mele cerkve po dva ali več zvonov.

V 13. stoletju se je vpelalo zvenenje večer za „Zdrava Marijo“, nikeliko poznej tūdi zjūtraj. V 15. stoletju so prihrūmeli Tūrki v Evropo i so si jo šteli vso spraviti pod svoje roke. Da bi Bog rešo ljudstvo te nevarnosti, je papa dao zapoved, da se naj zvoni tūdi poldne i moli angelsko pozdravlejne. To je prišlo v navado i od 17. stoletja naprej se stalno zvoni trikrat na den.

Nakratko i nepopolno smo si ogledali postanek i razvoj stvari, ki slūžijo v cerkvi raznim namenom. Dobro je, da kak krščeniki znamo bar nekaj od vsega toga.

Mladi razbojniki.

V decembru pretekloga leta so v Čehoslovaškoj državi delali novi zakon za kaštiganje mladih hūdodelnikov. Med razpravov je poslanec kanonik Stasek pojasno vzroke, zakaj je teliko mladih, še nedoletnih hūdodelnikov. Ne je kriva svetovna vojna, kak neštetni pravijo, nego to je krivo v prvoy vrsti, da so iz šol vrgli dūhovnike i deco vzgajajo sami vučitelje brez vere na podlagi lūbezni do bližnjega. Nego ti navuki brez vere so tak rahi, da se pri vsakoj vekšoj skušnjavi poderejo. Mladina nūca močne podpore v viheri življenja. Edino nespremenliva večna verska načela so tisti nepremeklivi steber, ki mladino lahko sigurno brani pred vsemi skušnjavami mladoga življenja. Svojo trditev je dokazao s tem, da je primerjao število mladih hūdodelnikov v Moravskoj z Češkoy. V Moravskoj, ki je bole varna, je ednok menje hūdodelnikov, kak v Češkoj. Zato je pravo Stasek, se trbe na vso moč trūdit, da se bode mladina vzgajala v katoličanskih šolaj. — Druga nesreča so ločeni zakoni, tretja pa kino, ki mladino samo pohūjšuje.

KRATKE MISLI, KI DALEČ SEGAJU-

Naša duša je diamant, ki se mora brüsiti. Brüsi je pa ne dobro jelo i pilo, nego pokora. Zbrüsiti se moremo za nebo, štero bomo herbali. O kak sladke so reči svetoga Düha, ki nam obetajo to veliko herbijo: „*Če smo boža deca, smo tüdi herbašje, herbašje Boga, so herbašje Kristušovi.*“ (Rim. 8.—17.) Dete herba po oči. Nam je oča Bog, zato njegovo hišo, štera je večna, bomo herbali: „*Mi znamo, da če se razsiple ta naša zemeljska hiša, dobimo hišo od Boga, štera neje z rokov delana, večno hišo v nebi.*“ (2. Kor. 5 1). Veselite se düšice, bliža se te čas!

Če so tvoji stariši pošteni, dobri lüdje, je največša sramota za tebe, če kaj takšega delaš, ka je njim na špot. Pa vsi mamó takšega očó, ki je največšega poštvánja vreden. Te je Bog. Poslúšaj reči svetoga Düha: „*Mi nesmo sprejeli düha robstva, nego düha detinstva, v šterom zovemo: abba, oča.*“ (Rim. 8 15.) Nas vse oživlja Düh boži. Te nas je oživo pri svetom krsti, te nas oživlja pri pokori, te nas okrepi pri svetoj fermi. A ka pravi od takših on sam? „*Vsi, štere oživlja Düh boži, so deca boža.*“ (Rim. 8—15.) Vredna dela svojega neskončno dobrogá Oče, Boga, moremo delati. Vekše časti ne, kak da smo deca boža. Vredni bodimo te čakati. Sveti Krizostom nam pravi: „*Med deco božo vstet biti je najvišiji vreh časti, plemstva.*“ Za kupico vina, ali kakšo hipno telovno strast odati to čast, to plemstvo, je hüdobija, za štero je ešče pekeo premala kaštiga.

V Kani Galilejskoj na gostvánji so prišli v veliko nepriliko svatje ar njim zmenkalo vlnó. Pa kak so se rešili te neprilike? Tak, ka so bogal Blaženo Devico Marijo. Ona njim tanačivala, da naj vse včinijo, ka de Jezuš želo od njih. So tanač poslúhnoli i srečno se je vse izteklo. Oh koliko zakonov bi bilo srečnejših kak je, če bi se Marija mati dobrogá sveta, tanača, prosila za svet, za tanač . . . Starišje, mladoženci, k Mariji po tanač!

„*Če mamó živež i obleko, bodimo s tem zadovoljni.*“ (Tim. 6—8). „*Z tistim, ka zdaj mate, bodite zadovoljni.*“ (Hebr. 13—5) Nišče ne se je tak ostro držao teh reči svetoga Düha, kak sveta družina. Srečna, štera jo nasledüje.

Iz glasbene šole v samostan.

V Baltimorei v Ameriki je M. A. Oswald, slavni profesor i umetnik glasbene šole postao jezuit, njegova žena, profesorica na istoj šoli, pa je zaprosila za sprejem pri sestraj karmeličankaj.

Prvi ples.

(Po povesti španskoga jezuita p. Coloma Š. M.)

„Zdaj odločno želem, da mi poveš, zakaj neščeš iti na ples“, tak je kregala mati svojo najstarejšo hčer. Hči se je komaj pred par dnevi vrnila z samostana. Tam so jo sestre vzgajale že par let. Bila je grofovskoga roda.

Lujzika je ne štela odgovoriti, liki je samo povesila oči pa gledala v tla.

„Hitro mi odgovori, če me neščeš čemeriti,“ je še ednok zakričala mati grofica. Deklica je mesto odgovora zajokala.

„Bog pomagaj!“ je zakričala mati, „V svojem življenji sam ešče ne doživela kaj takega! Odgovarjaj mi, dete; mati te pita!“ Zdaj je Lujzika zdignola glavo i prelepe modre oči, iz šterih je žarela nedužnost pa je z jokom odgovorila: „Zato, ar neščem oblečiti tak kratko izrezane obleke.“

„Tak to je vse? Samo zato, ar se bojiš, da se ne bi prehladila,“ se joj je nasmejala mati. Inačiči odgovor njoj je ne prišeo na misel. — „Ne, mama, ne zato! Sestra Katarina nas je včila, da je takša obleka ne dovoljena, nespodobna je. Zato bi Cerkev morala kaštigati tiste, štere se tak nosijo.“

Grofica je od čemerov prebledela. Če bi njoj ta sestra Katarina prišla pred oči, ne bi njoj bilo vse edno!

„Tak je mati! Tudi pater Hiacint je pravo . . .“

„Kaj, tudi pater Hiacint?!“

„Da, mati, tudi pater Hiacint mi je pravo, naj se tak ne oblačim.“

„Če je to greh?“

„Toga je ne povedao, samo priporočao mi je, naj tak ne delam.“

„Pa ka ti je ešče povedao pater Hiacint?“

„Da ne bi plesala.“

„Zato, ka je to greh?“

„Toga je tudi ne pravo, liki samo, naj tak ne delam.“

Grofici je to bilo že preveč. Hitro je spila šalico kave, potom jo pa s takšov silov vrgla na sto, da se je razbila.

„Poslušaj me! Pater Hiacint naj tam zapovedava, kde ga bodo vbogati, a sestra Katarina pa tudi na svojem. Tu na mojem domi, pa mojemi deteti bom pa samo jaz zapovedavala! Ali me razmiš?“

Lujzika je nikaj ne razmila.

„Pravim ti, da boš dnes šla na ples v toj izrezanoj obleki i boš plesala z mladim grofom, Tak sam njemi oblubila. Ti se pa moraš najprle navčiti to, ka bi te morala navčiti že pater Hiacint, pa sestra Katarina; v prvom redi se moraš navčiti vbogati svojo mater!“

„Mati, ve mi je pater Hiacint tudi pravo . . .“

„Ka ti je pravo?“

„To, da moram svojo mater vbogati. Če mi zapovete plesati, naj plesem, če vas inači ne bom mogla pregovoriti.“

„Vidiš, pregovoriti si me pa ne mogla, zato ideš na ples!“ Grofica se je malo vmirila, zato je malo tiše nadaljavala: „Nepozabi mi, hčerka, da tretja boža zapoved pravi: Poštuj očo pa mater . . .“

„Mati, to je ne tretja, liki štrta boža zapoved!“

„Meni je to vseedno. Glavno je, da se ti držiš te zapovedi, pa da

ne postaneš za vsako reč patra Hiacinta, pa sestre Katarine meni nepokorna.“

„No, mati, čujte me!“

„Tiho! Misli rajši, da si zdaj mlada dama, ki vstopa prvokrat med svet. Zato te bom večer pelala na ples poslancov. Tam te predstavim imenitnoj gospodi. Mladi grof je jako prijazen človek. On te tudi lübi. Lübi te i vsaki den pita za tebe.“

„Za mene?“ je pitala Lujzika vsa prestrašena, „ve sam ga komaj ednok v življenji vidila.“

„No, ali se ti je dopadno?“

„Moram priznati, da se mi je vido malo norčasti.“

„Ka praviš, norčasti tisti, šteri je prvi med madridskov gospodov?“
Nori tisti, šteri je najlepši v celom varaši?“

*Sveta Filumena devica i mantrnica,
zavetnica bratovčine živoga sv. rož-
noga venca.*

„Če pa mi je stalno samo norije pravo. Samo od psov je gučao pa od konjov. To mi je tudi pravo, da bo prej noso rdeči frak (kaput). Povedala sam njemi, da bo te tak izgledao, kak kühani rak.“

„To si njemi ti povedala?“ se je znova razčemerila grofica. „Takše sirovosti gučijo samo kmetje. Joj, da si njemi to povedala, da bo izgledao, kak kühani rak! Teda, to je sad telko hvaljene samostanske vzgoje?!“

* * *

OčitANJI je napravila konec francoska komtesa, ki je naznanila, da je obleka za Lujziko že tü. Grofica jo šla pogledat. Lujzika se pa niti ne genila. Sluga je prineso veliko škatlo i to previdno postavo v sobi na tla.

Komtesa jo je odprla i izložila obleko. Bila je s prelepe bele svile. Krasio jo je samo eden jasminov cvet.

„Prelepo, zaistino, prekrasno!“ se je čudila grofica. „Pravim, ta naša modistinja ima najboljši pariški okus. Pogledj dete moje, vsi bodo samo tebe gledali!“

Lujzika je samo gledala. Oči so njoj najprle zapazile, kak je bila zgoraj izrezana. Mi pa moramo povedati istini na čast, da je obleka ne bila ravno preveč izrezana.

„Pridi sem, dete moje! Bog moj, tak se obnašaš, kak da bi ti kazali mrtvečo obleko.“

„Mati, to bi mi bilo bole po voli! Bela bi moralo biti, kak ta a zgoraj ne telko izrezana, mesto jasmina pa bi jo morale krasiti bele lilije, ki so znak čistosti.“

„Oča nebeski, samo to mi ešče fali, da bi nam ti tü pradgala od smrti!“ Tak se je grofica že v tretje razčemerila. „Idi v mojo spalnico, pa se tam hitro preobleči. Hočem viditi, kak ti stoji ta obleka!“

S skuznimi očmi je Lujzika vbogala. Za malo časa se je vrnila v novoj plesnoj obleki. Grofica se je zadovoljno nasmejala: „Izvrstno, kaj takšega sam ešče ne vidila! Zaistino, naša modistinja je umetnica!“

V tom hipi je nekak zklonkao na dveri. „Naprej!“ je zakričala grofica. Lujzika je štela pobegnoti, pa je obstala, kda je vidila, da je njeni stari striček prof. Bio je lepi gospod, visoke postave, vlase je meo že sive.

„Prihajam k tebi, sestra, da mi posodiš svoj auto. Rad bi se pelao v grad. Svojga sam pa posodo nekomi za sprevod.“

„Prav rada, samo za odmeno mi moraš povedati, kak se ti dopadne moja hči v toj obleki?“

„Dobro, istina lepa je“. Pogledao jo je od nog do glave. „Lehko si gotova, da bodo na plesi vsi gledali Lujziko. Liki Lujzika, naj ti povem svoje mišljenje. Poslušaj stare ljudi. Kaži ti rajši svojo lepoto materi ali pa meni tü med temi stenami. Če ščeš, tü pleši tüdi z menov. Veri meni, da bo bolše za tebe, če večer mesto, pa bi šla na ples, poješ kühano jajce, zmoliš rožni venec, pa odideš spat!“

„To sam pravila tüdi jaz“ je radostno povedala Lujzika.

„Najlepše bo, če boš ti pa Lujzika za predgara, da bota držala misijon proti plesanji!“ je čemerno zabrusila nazaj grofica.

„Jaz sam pripravljena, striček!“

„Dobro, jaz se postavim pred dveri plesne dvorane, pa bom vsem materam predgao: Ve ste slepe, ne vidite sebe, ne svoje dece. Vaša slepota vam bo v pogübo. Očom pa etak: Ne bi li šteli na znanje vzeti, da so te mladenke vaše hčere?“

„Dobro gučite. Samo če bi vas vsi tak malo razmili, kak jaz, te se jih ne bi dosta spreobrnolo“ je odgovorila Lujzika.

„Nikaj ne, ti ne razmiš, tvoja mati pa že razmi.“

Grofica je jokala. Lujzika pa pravi: „Mati, najboljše bo, če odidem spat zvečer!“

„Ne, ne, nemogoče! Jaz sam mladomi grofi to oblübila i neščem, da bi Lujzika zgübila najlepšega moža v celom mest!“

* *

Ob treh v noči se je grofičin auto vračao od poslanske palače. Lujzika je sedela v koti, zavita v kožüh. Naslonila se je v kot i nikaj ne gučala.

„Si trūdna?“ jo je pitala mati.

„Jako trūdna, glava me boli.“

„To samo zato, ar si ne navajena. Kda se naspiš, bo že bolje.“ Lujzika je ne odgovorila, samo je sūho zakašlala i zdehnola: „Oh!“

„Kaj ti je?“ jo je radovedno pitala grofica.

„Nevem sama, liki na pravom kraji v prsaj me strašno boli.“ Prišli sta domo. Lujzika je šla v svojo sobo. Slekla se, dekli pa naročila, naj odide. Spat se je spravljala, pa se je spomnila, da sta jo pater Hiacint pa sestra Katarina včila, naj vsaki den prle kak zaspi, spitava dūšno vest.

Čutila je silne bolečine, pa se je vseeno spravila na klečalnik pri posteli. Tū je mela malo podobo Srca Jezušovoga, štero je prinesla s samostana. Pokleknila je pred svojim starim Prijatelom. Z njim se je že kak dete spoznala i njemi je vsikdar razkrivala svoje srce.

Minolo je frtao vūre, pa je zdignola glavo. Njeni pogled se je še ednok srečao z Jezušovim pogledom: „Ne sam te razžalila, dobro znaš, da sam ne štela greha. Hvala ti, Jezuš, da si me ohrano pred vsakim grehom!“

Zaspala je pa mučile so jo jako nemirne senje. Senjala je od plesa, kak je plesala z mladim grofom, oblečenim v rdeči frak. Plesao je z njov kak nori, ona se njemi je pa smejala kak kūhanomi raki. V daljavi je opazila Jezūša, ki se je bližao, da bi jo rešo. Mladi grof jo je pa nekam vlekeo, pa sta se naprej vrtela. Da bi jo Jezuš rešo, je pred grofom spūsto par kaplic krvi iz svojega srca na tla. Bila sta že blūzi Jezušove krvi i grofič je že zdigno nogo, da bi pohodo najsvetejše Srce Jezušovo . . .

* * *

Iz Lujz'kinih prsi se je čuo grozen krik, zbūdila se je pa je vidila, da Srce Jezušovo stoji na klečalniki nedoteknjeno. Zapazila je v sobi tūdi plesno obleko. Na krič se je zbūdila tūdi slūžkinja pa grofica. Prestrašeni sta pribežali k Lujziki.

„Mama, mama, mati moja . . . tam . . . tam, na plesi . . . je mladi grof stopo v Jezušovo krv . . . ne, jaz ne! . . . Ali jaz sam bila kriva, da je te človek stopo v Jezušovo krv . . .“

Grofica se je vrgla k njoj: „Vmiri se, dete moje, to je ne istina, to so bile samo senje, samo senjala si.“

„Ne, ne, na plesi se mi senjalo, v spanji sam pa ne senjala.“

Prišeo je zdravnik i povedao, da je zdravje mladenke v jako nevarnom stani. Na plesi so se njoj na desnoj strani zvūžgala plūča. Poleg toga je pa tūdi dūševno stanje tak čudno, da si ne ve razložiti, pa da je nevarno.

* * *

Tri dni na to je bio grofičin grad v črno oblečeni. V gradi med rožami kak roža, je ležala Lujzika, oblečena v lepo belo obleko, podobno, kak na plesi. Samo, da je obleka ne bila izrezana. Mesto jasmīna so jo krasile bele lilije, znak čistosti. Roke so stiskale podobo Srca Jezušovoga, štero je prinesla s samostana.

Sama je tak želela . . .

Popolni odpūstki za dūhovnike.

Vsaki dūhovnik dobi popolne odpūstke, če svoje dūhovniške molitve zvane Brevir v celoti opravi v cerkvi, kde je Najsvetejše Oltarsko Svestvo. Za pridobitev odpūstkov je potrebno, da se spunijo navadni pogoji.

Od „Doma sv. Frančiška“.

Tolažba za darovnike.

Za vse darovnike žive i pokojne i v teh namene se služi vsaki tjeđen edna sveta meša od tistimao, kak se je začelo nabirati na Dom i se bo služila v Domi stalno naprej kak večna meša do konca sveta. To je na leto 52 svetih meš do konca sveta!

Kak smo gospodarili v preminočem leti?

Hvala dobromi Bogi, Oči sirot, čeravno je bilo preminočo leto jako slabo, vendar so naši dari ne bili menši kak predlani. Celo nekeliko so ešče poskočili.

Dohodkov smo meli 102800 Din. 49 par.

Z toga je nabrano 86750 Din. 73 par.

Interesi so prinesli 16049 Din. 76 par.

Letu 1929. dec. 31. smo meli gotovčine: 131410 Din. 05 par.

Naraslo za 102800 Din. 49 par.

Gotovščina znaša tak 234210 Din. 54 par.

Izdatki.

Izdatkov smo meli 13793 Din. 86 par.

Za deseti penez ali casarijo smo plačali pri kúpili 25 oralov šum 9895 Din. Ostali izdatki so pa dača i sestram v Žižke na pomoč njihovej novoj hiši za stroške, štere so mele pri nabiranji vnogo jezerskih darov na Dom.

Če te izdatke odračunamo od gornjih dohodkov, nam ostane čiste gotovčine za letošnje leto 220416 Din. 68 par — to je dvesto dvajseti jezero štiristo šestnajset dinarov i 68 par.

Večna hvala dobromi Bogi za obilen blagoslov! On naj blagoslovi vse darovnike i njim povrne milodare na tom i drugom sveti!

Nabiranje občin Črensovske fare i občin Odranci pa Gumilice. V občinaj Črensovske fare kak i v Odrancih iz Beltinske fare i v Gumilici iz Tūrniške fare, se je lansko leto pobiralo štirikrat na leto. Dare dobijene smo skúpno vseli objavili kak smo je dobili. Zdaj pa bomo posebno vse darovnike iz teh občin objavljali na platnicaj Marijinoga lista, da se vidí keliko so nam dobri darovniki lansko celo leto poklonili. Gda zvršimo objave teh, se začne objavljanje darov novoga tekočega leta.

Bog nas blagoslavlja. Čeravno je velika kriza i penez skoro ne z koj vzeti, itak se skrbi dober Bog po smilenih dúšaj za svoje sirote, ka bi hitrej prišle pod streho. Meseca januara tekočega leta se nam je poklonilo okóli štiri jezero dinarov. Zaistino dober Bog pobira za svoje sirote, večna hvala njemi naj bode.

Kda se za vse dare iz srca zahvaljítjemo vsem smilenim srcam, prosimo šče njihove nadalne pomoči za siromake.

„Takši so vsi!“

To se večkrat čuje med nami, včasi tudi od naših duhovnikov. Poglejmo, če je takše govorenje pravilno.

Človek, šteri tak guči, sam sebe obsodi. Samo dvoje je mogoče, ali je tak slaborazumen, ali pa tak pokvarjeni.

Kak bi mogoče človek grehe ednoga človeka raztegnoti na celi stan? Kā bi vi povedali, če bi što etak gučao: „Krojač mi je zašio slabo obleko, zato so vsi krojači nikaj ne vredni.“ Ali: „Doktor se ne razmi na svojo obrt, zato so vsi zdravniki za nič.“ „Advokat X. je zgūbo tožbo, zato so vsi za nikoj!“ itd. Če tak povemo o navadnom človeki, toga človeka vsi pri miri pūstijo, pa je stvar končana. Kda pa tak povemo o duhovnikih je pa malo inači. Slaba sodba ide od vūst do vūst. Protiverski časopisi jo hitro pograbiyo pa pišejo: Poglejte, ka se godi, takši so vsi! Od toga se guči na njivi, guči v tovarni, v delavnicaj, v trgovinaj. Povsod se smejejo i pravijo: „Vsi so takši!“ Po krčmaj, po pisarnaj, povsod se čuje: „Takši so vsi!“

Sveti duhovnik ide po cesti, mimoidoči ga pozdravijo, za njim pa pravijo: „Bog zna, če je tudi te ne takši.“

Svet jako slabo sodi od duhovnikov. Če samo eden spadne, pozabi na vse dobre, na tiste, ki se noč i den brigajo za svoje vernike. Življenje njihovo gori kak sveča, pa samo za svoje ovčice. Na te svet tudi pozabi. Pozabi na tiste, ki v vsakom vremeni pridejo k betežnik, cele dneve sedijo v spovednici, na tiste, ki v šoli včijo, ki noč i den samo lūbezen delijo. Padec ednoga brata pripisūjemo vsem, kak da ga dobri duhovniki sami najbolje ne bi obsojali.

Ne bodimo nepravični, posebno pa ne proti duhovnikom. Svet je dnesden takši, da bi rad dosta slaboga pisao od duhovnikov pa nemore, zato si išče i sam dela takše zgodbe.

Mi pa rajši molimo za dobre duhovnike.

(Putnik.)

Pas tretjerednikov.

Morete odložiti staroga človeka, ki se kvart po vkanljivik strasteh i si oblečiti novoga človeka, ki je po Bogi stvorjen. (Efez. 4. 22—24.)

Zato dobi tretjerednik novo obleko: škapuler i pas, ka postane novi človek. Vremislimo, kak se more nositi pas ali pojas i ka pomeni.

3 § 1. poglavja predpiše, da se more nositi pas okoli ledevja. Nositi se more noč i den i more biti blagoslovljen. Če neje blagoslovljen i če se ne nosi noč i den, ne more dobiti tretjerednik odpūstke, odveze, papovih blagoslovov. Ali zadosta je da, se samo ednok i to prvokrat blagoslovi. Sledkar si ga tretjerednik sam sme gor djati i to brez blagoslavljanja. Predstojnik more dati v važnih prilikaj dovoljenje, ka se ne nosi pojas. Če je to dovoljenje, te se ne zgūbijo milošče. Ali na kratek čas si ga vsaki sme odložiti, kak če se kople, ali si ga pere, šiva itd. Vsaki pravi zrok napravi dovoljeno odložitev i se ne zgūbijo milošče.

2. Ka pomeni pas? Jezušove reči pri Luk. 12.—35. povejo: „Vaša ledevja naj bodejo vsikdar opasana. — Ne veče v šteroj vūtri pride Gospod!“ Pazgo pomeni. Misлити moremo na Boga i na smrt. Misлити na štiri zadnje

reči: smrt, sodba, pekeo i nebesko kraljestvo. Če na te misliš, ne boš grešio. Ma tri vozle ali pet vozlov. Prvi trije pomenijo, ka se more tretjerednik boriti proti trem glavnim strastem kak pravi sv. Pismo: Ka je na sveti poželenje mesa, poželenje oči i gizda žitka. Pas pomeni, ka moremo te strasti zvezati. Če pojas ma pet vozlov, ti pomenijo petere rane našega Gospoda Jezuš Kristuša i nas opominajo, ka moremo te rane, svojem telu nositi kak pas to je vsikdar vse za Jezuš mirno prenesti.

Hiša po vnoгих trüdaj spovana kak draga je gospodari! Prstan zaročniški — kak lepi spomin za zaročence. — Spomin od mirajočega oče i matere kak ljubleni nam je. I tretjeredniški pojas nam je še lepši spomin. On nas spomina na hišo, štera se nikdar ne podere: na nebo. Tretjired je pot v njo. Pas nas spomina na naše zaročenje z Bogom. Po oblübi smo popolnoma njegovi postali! Pas nas opomina na vmiravajočega Boga, na njegove svete rane i trpljenje njegove svete matere. Tretjired nas navči na pokoro, štero sta delala Jezuš i Marija za nas na kalvariji. Zato pa nosimo pobožno pojas i trpimo v njem vse mirno.

J. KONTLEA

Gorečnost. V sosednoj državi so naš lepi Marijin List začeli preganjati. Orožniki so od hiše do hiše ga iskali kak negda Jezušeka v Bethlehemi. Lüdi so strahüvali, ki so bili naročeni na njega. Pa kak te v Bethlehemi, tak tüdi v sosednoj državi je premagala sovražno silo Marija. Nevstrašeni naročniki nam pišejo: „Čeravno nas trno dosta preganjajo i smo več že trpeli zatoga volo, rezi Marijinoga Lista pa li ne moremo ostati.“ — Marija čuvaj je v stanovitnosti i brani je.

Romanje Hrvatov i Slovincov v Argentini k materi božoj v Lujan. Vest mi ne dopüšča, da Vam ne bi sporočao té lepe pobožnosti. Dén 23. t. m. je bio zaistino vesel den za vse domačine ki smo se vdeležili romarske poti. Na srednjem kolodvorj v Buenos Airesi, pod zastavov družbe Sv. Cirila i Metoda i na drugoj strani Marije, matere bože i zastavov naše blage domovine, Jugoslavije, se nas je zbralo zajtra ob 6. nad jezero Hrvatov i Slovincov. Naši dobri voditelje so nam preskrbeli polovično vožnjo i ešče celo posebni vlak, šteri nas je vozo nad 17 stacijonov skoz, dokeč neje stao v lepom mesteci „Lujan“ z Marijinov bazilikov. Nad širokim i ešče pustim polom stoji velka i krasna cerkev zozidana s kamna. Vu njej velki i krasen oltar i v oltari mala podoba „Matere milosti bože“, okinčena z vsemi dragocenostmi i električnov razsvetlavyov. Okoli velkoga oltara je še 12 menših oltárov, zvün drugih od strani. Kak

da bi deca okoli svoje nebeske matere se zbrala. Bili smo pri večih sv. mešaj i po božoj službi si ogledali tamkašnji velki muzej i navade tükajšnjih romarov. Vidili smo tü nad stotine dece i odrasenih, ki so sprejemali Sv. krst. Darüvali so s. mešo za nas naš dober voditeo čast. g. frančiškan z Hrvatske, ki se nahajajo v Buenos Airesi i se trüdijo vngo za vse domačine. Popoldne ob 3. je bila litanija i blagoslov z Najsvetejšim. Po litanijah so čast. g. frančiškan predgali v hrvatskom jeziki nad 1/2 vüre. Njihove reči so nam vsem v srce segale. Po 4. smo se zbrali opet pod zastave i se poslovili od naše dobre nebeske Matere pa z velikim veseljom i zadovolnostjov se vrnili na postajo i sedli na dugi vlak, i se skupno i srečno pripelali v Buenos Aires, gde smo se razišli vsaki na svoje stanovanje. — Zaistino nekaj pomenlivoga za vse naše domačine iz Slov. Krajine, ki nas je velko število v Argentiniji. Takše prilike nigdär ne bi smeli zamüdititi, nego v najveškem številu skupno bi se je mogli vdeležiti, posebno dekle, ki bi pokazale z svojimi krasnimi slovenskimi pesmami našo pobožnost do Marije v tujini, drüгим brezvercom i tistim našim domačim, ki so pred kratkim prišli sem i že popolnoma blodijo. Z tem se zna največ sami sebe blatijo. — N. N. z Argentine.

Sveta vüra. Sveta vüra se imenüje pobožnost, na štero je navčo sveto Marjeto Alacoque sam Gospod Jezuš Kristuš i stoji v tom, ka na tolažbo tistoga trpljenja, štero je bože Srce prenašalo v Getsemanskom ögradi, edno vüro prebijemo pred Najsvetejšim Oltarskim Svestvom vsaki četrtäk v časi od 2 popoldnevi v petek do zajtra. Lani 12. maja se je obhajala že 100 letnica te lepe pobožnosti na Francuškem v Paray le Moniali, kda je Jezuš svoje bože Srce razodeo sv. Marjeti i kde jo je navčo na to pobožnost. Zdaj, kda divjajo ti posvetni fašenski dnevi, bi jako veliko radost napravili božemi Srca, če bi se zbrali bar do vüzma po četrtäk za to pobožnost. Ki ne more v cerkev, vala pobožnost tüdi doma.

Ka naj se moli za pridobitev popolnih odpüstkov, šteri se dobijo telikokrat, kelikokrat se cerkev obiše. Mamo več takših popolnih odpüstkov, šteri se telikokrat lahko dobijo na den. kelikokrat se cerkev obiše i tam nekaj moli za Matercerkev. Takši odpütki so na priliko Porciunkulski, ali na düšni den itd. Sveta Penitenciarija je l. 1930. jula 5. odgovorila, da se pri takših prilikaj pri vsakom obiski more moliti šest očanašov, šest zdravih Marij i šest Dika bodi Bogi.

Popolni odpütki za poslušanje i predavanje krščanskoga navuka. Sveti oča so lansko leto podelili marca 12. popolen odpüstek na prosto odberaniva dva dneva v meseci, z spovedjov, prečiščavanjom i z molitvijov v namen Matercerkvi. Te odpüstke dobi vsaki, ki na mesec bar dvakrat koga vči najmenje dvajseti minut na krščanski navuk ali ki tak dugo krščanski navuk poslušä. Vsaki stariš si more te velke odpüstke spraviti, kda bode svoje včio na verske istine.

Popolni odpütki za molitev rožnoga venca. Sveti oča so podelili popolen odpüstek vsem tistim, ki v cerkvi, kde je Najsvetejše, zmolijo eden del svetoga čisla, to je ali žalostnoga, ali veseloga, ali pa odičenoga. Navadni pogoji se morejo spuniti, najmre spoved, prečiščavanje i molitev v namen svetoga Oče.

Srce za Marijino čast. Eden naš siromaški naročnik nam piše iz Sobote, koga je Bog blagoslovo za obilnoj familijov: „Iz srca pozdravljeni Gospod! Na Marijin fond ešče letos pošlem, ar Marijo za Gospodnim Bogom najsladkejše častim. Ona je tolažba mojega srca. ona vidi moje srce, ka bi rad že zdaj poslaö, pa nesam mogoči. Ešče letos pa vküp pošljem 10 Din.“